

TONI
PARSONS

**DEVOJKA U
PLAMENU**

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Tony Parsons

GIRL ON FIRE

Copyright © Tony Parsons 2018

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Timu Rostronu iz Tafnel Parka i Toronta

JEDAN

Probudio sam se, a sveta nije bilo.

Sve je bilo tiho, sve je bilo crno, tama je bila sveobuhvatna kao da je sva svetlost iscedena iz sveta.

Prašine je bilo posvuda. Vazduh je bio pun prašine – vrele i guste, prašine iz sveže iskopanog groba. I čudna kiša je padala – kiša kamenčića, krhotina i ostataka polomljenih i razbijenih stvari koje nisam umeo da prepoznam. Uništenje je bilo svuda, u mojim očima, u ustima, u nosu i u grlu.

Ležao sam na leđima i uništenje me je odjednom davilo.

Uspravio sam se iskašljavajući tu čudnovatu prašinu, osećao sam je na rukama i na licu.

Zagledao sam se u kao katran crnu tišinu i osetio talas čistog užasa jer sam tada prvi put osetio toplotu. U blizini je plamtela velika vatra. Pogledao sam oko sebe i odjednom je ugledao, blistavu i rasplamsalu, jedino svetlo u tami. Vrelina se pojačavala. Vatra se primicala.

Pomeri se ili umri. To ti je izbor sada.

Na šakama i kolenima bauljao sam dalje od vatre gušeći se od prljave prašine. Obuzimala me je mučnina i bio sam svestan da me sve boli, ali činilo mi se da je izvor bola moje desno koleno.

Pao sam na bok, tiho opsovao i dodirnuo komad stakla koji mi se zario u nogu. Bila je to mala, ali debela krhotina staklenog izloga koji nije trebalo nikada da se razbije. Pažljivo sam ga opipao dok mi je bol razdirao koleno i pokušao da shvatim šta se dešava.

Kuda je stari svet nestao?

Šta se dogodilo?

Setio sam se da sam bio u tržnom centru *Lejk Medous* u zapadnom Londonu i kupovao mojoj kćeri Skaut novi ranac. Želela je običan ranac marke kipling, bez ukrasa jer je sada, sa sedam godina, smatrala da je suviše zrela za ranac koji nosi u školu. Bio je star svega godinu dana, ali imao je sliku glavne junakinje prošlogodišnjeg velikog crtanog filmskog hita *Ljutita Princeza* – divnu princezu žestokog pogleda koja je bacala munje iz elegantnih noktiju. A Skaut je završila s detinjastim stvarima. Želela je da joj kupim ranac za velike devojčice. I upravo to sam radio kad se ovo dogodilo.

Setio sam se da sam platio novi ranac za velike devojčice i da sam izašao iz prodavnice pitajući se gde bih mogao da dobijem pristojan trostruki espresso.

Bilo je ljudi, svetla i osmeha, mirisalo je na kafu i kiflice s cimetom, čula se tiha muzika kakva se obično pušta u tržnim centrima, neka pesma iz prošlog veka. Ovo nije bilo sećanje, već nešto drugo. Ličilo je na san koji sam zaboravljao dok sam se budio.

A sada je svetlost nailazila i povlačila se jer je tamu probio sjaj velike vatre, ali i nešto bledog sivog svetla spolja uvlačilo se u ruševine kroz smrskani krov ili zid.

Sada sam video tela u onome što je do malopre bio tržni centar.

Neka se nisu pomerala. Neka su pokušavala da sednu.

Ali ovaj novi svet bio je tih.

Onda sam shvatio da nije tih. Nije baš. Mene je sluh napustio u trenutku kad je sve nestalo.

Mladi stražar je sedeo na podu blizu mene. Uniforma mu je bila uprljana sivom prašinom. Okrenuo se ka meni i pokušao da progovori.

Ne – govorio je, ali ja ga nisam čuo.

Iščupao sam staklenu krhotinu iz kolena, jauknuo od bola i dopuzio do njega.

Usta su mu se ponovo pomerila, ali reči nisam razaznao.

Zagledao sam se u njega, očiju suznih od prašine, i odmahnuo glavom.

Ponovio je ono što je rekao i ovog puta čuo sam ga preko zvonjave u ušima.

„Bomba“, rekao je.

„Nije“, odvratio sam. „Preveliko je za bombu.“

„Moja ruka“, rekao ja.

Držao se za mišicu i potpuno zbunjeno zurio u nju.

Nije imao desnu podlakticu.

Podmetnuo sam mu pod glavu kesu s novim rancem moje kćeri.

Onda sam skinuo kožnu jaknu, svukao majicu i pocepao je na tri dela.

Stražar je pokušavao da podigne povređenu ruku kako bi silom teže zaustavio krvarenje. Klimnuo sam mu glavom da ga ohrabrim.

„Tako, to je dobro“, rekao sam,

Ljudi su polako prolazili pored nas. Nisu trčali. Bili su suviše omamljeni da trče. Teturali su iz nemirnih oblaka

prašine, neki su još držali kese, suviše zbunjeni da ih bace, suviše uzdrmani da ih puste, kao da ništa od svega ovoga nije moguće. Spustio sam komad pocepane majice stražaru na ranu i pritisnuo ga.

Krv se gotovo odmah probila.

Ostavio sam komad krvave majice na rani i preko njega spustio drugi. Sada je krvarila sporije.

Skinuo sam stražaru kravatu što sam pažljivije mogao, odmerio otprilike deset centimetara iznad rane i čvrsto mu stegnuo kravatu oko mišice. Onda sam na ranu stavio poslednji komad majice.

Ovog puta krv nije probila pamuk.

Sluh mi se vratio pa sam čuo krike i sirene. Video sam tela razbacana po ruševinama. Osećao sam vrelinu velike vatre. Obuzeo me je užas i ometao mi disanje.

Pomislio sam na svoju kćer i nisam želeo da umrem.

S neba su predmeti padali sve jače. Neki su sada bili sitni kao šljunak, a neki dovoljno veliki da čoveku slome vrat. Stražar i ja smo se trgnuli, zgrčili se i pokušali da zaštitimo oči.

Nebo je padalo na žive i na mrtve, veliki komadi betona rušili su se donoseći još prašine, kao da je samo nebo bilo načinjeno od toga, a sada se zauvek razbilo.

Komad nečega udario me je u rame. Nisam osetio ništa, ali od bola u kolenu sam stiskao zube dok me vilica nije zaboleda.

Uzeo sam stražarevu levu ruku i spustio je na iscepanu majicu natrpanu preko rane. I dalje se trudio da desnu ruku drži uspravno. Nekako je u tome uspevao.

„Izvući ćeš se“, rekao sam mu. „Idem po pomoć.“

Onda sam ustao i krenuo prema zvuku sirena, ali koleno mi više nije radilo kao što treba.

Osetio sam da me izdaje i odjednom se ponovo našao na dlanovima i kolenima.

Polako sam ustao i nastavio dalje oslanjajući se jače na levu nogu, pazeći da desnu ne opterećujem previše.

Osećao sam vrelinu vatre i udisao sam zadah vatre.

Kerozin?

Da, ali čitav okean kerozina, zapaljenog kerozina, a to nije imalo smisla. Odakle toliki kerozin?

Čovek u odelu prošao je pored mene noseći kesu iz *Eplove* prodavnice. Bio je od glave do pete pokriven sivom prašinom koja se kovitlala u vrelom smrdljivom vazduhu. Pljunuo sam i duboko udahnuo vreli vazduh. Palio mi je pluća.

Vatra se primicala.

Nastavi ili umri.

Marioneta u prirodnoj veličini visila je s nekadašnje tavanice podruma tržnog centra. Lutka je sedela u stolici pričvršćena za tavanicu dugačkim debelim remenjem kao da čeka da je neka divovska ruka pokrene. Bila mi je dovoljno blizu da joj vidim izraz na netaknutom licu.

A onda sam video da je to čovek, muškarac, pilot, i da ga je neka neverovatna slučajnost sprečila da se razbije na paramparčad kad je pao s neba.

Čuo sam da se to dešavalo, ali nisam verovao.

Sada sam poverovao.

I polako sam počinjao da shvatam.

Taj oštri ogavni miris zaista je bio kerozin.

Avionsko gorivo.

Nastavi ili umri!

„Izvinite“, rekla je jedna starija gospođa; njena učtivost je bila dirljiva u ovom novom svetu. „Ostanite s nama, molim vas.“

Sedela je na podu i u krilu držala glavu muškarca otprilike njenih godina koji je izgledao kao da je na samrti. Kleknuo sam pored njih, zastenjao kad mi je bol iz kolena prostrujao kroz čitavo telo, uzeo je za ruku i shvatio sam kako je nastao ovaj novi svet.

„Bomba“, rekla je gospođa.

„Nije“, kazao sam ja. „Ovo je preveliko za bombu. Helikopter se srušio.“

Kroz dim, prašinu i polumračne ruševine video sam smrskani i zgužvani helikopter hitne pomoći, kabinu zgnječenu u kašu crvenog aluminijuma, čelika i stakla, četiri lopatice propelera iskrivljene i savijene, ali nekako još čitave.

Helikopter je ličio na ogromnu bubu koju je pljesnuo neki razbesneli bog.

Iza njega se pružala pustoš, unedogled, činilo mi se, izobličena, zapaljena i polomljena, upetljana masa čelika, stakla i betona, mesa, krvi i kostiju, ljudskih bića i zgrade. Sve je bilo smrsrano.

Ali sada su se pojavila nova svetla, crvena i plava svetla ambulantnih, vatrogasnih i policijskih vozila.

„Dovešću pomoć“, obećao sam.

Ostavio sam starca i staricu i krenuo prema crvenim i plavim svetlima, ali koleno mi je ponovo popustilo, pa sam pao licem na ostatke tržnog centra.

Ponovo sam ustao i pokušao još jednom, koračajući vrlo oprezno da ne zgazim tela razbacana svuda naokolo, vrlo polako da zaštitim povređeno koleno, kao da ću sve što sam mislio da znam morati da naučim iznova.

A kad su mi suze isprale prašinu iz očiju, jasno sam video ovaj novi svet.

Video sam muškarce i žene koji su stigli vozilima s crvenim i plavim svetlima.

Video sam trag potpunog razaranja koji je srušeni helikopter ostavio za sobom.

I grlo mi se stegnulo od besa kad sam video povređene – tako blaga reč za ljude koji su stekli užasne rane što nikada neće zarasti, nikada dok su živi.

Onda sam obrisao oči nadlanicom, udahnuo malo vazduha i nastavio da se teturam prema crvenim i plavim svetlima.

DVA

Stajao sam pored niske pozornice i znojio se u pancirnom prsluku otpornom na ubode noža iako je pred zoru bilo hladno. Bol mi još je kuckao u desnom kolenu sedam dana pošto se helikopter hitne pomoći srušio na tržni centar *Lejk Medo-us* i usmratio desetine nedužnih ljudi.

Broj poginulih trenutno je iznosio četrdeset četiri, ali rastao je svakog dana dok su hitne službe i dalje brižljivo tragale po mestu nesreće. Niko nije tačno znao koliko je ljudi izgubilo život, a ja sam smatrao da nikada nećemo pouzdano ni znati.

Bio sam u sali za sastanke policijske stanice u Lemanovoj ulici u Vajtčepelu i osećao sam breme istorije. Detektivi za ubistva iz ove stanice lovili su Džeka Trboseka. Danas je to sedište SC&019, specijalne oružane jedinice Metropolitenske policije.

Sala je bila prepuna.

Redovi pripadnika jedinice u sivim pancirima preko plavih košulja s kratkim rukavima pažljivo su slušali devojk

s oznakama naredničkog čina koja je govorila s pozornice. Gore je bio i pult, ali ona je stajala sa strane, visoka, mišićava i ljupka, a ja sam pomislio da je premlada da bude narednik bilo gde u Metu, a kamoli u specijalnoj oružanoj jedinici.

Detektivka narednica Alisa Stoun, specijalista za vatreno oružje.

Zvučala je mnogo opuštenije nego što bi imala prava da bude.

Iza nje na velikom ekranu videla se trospratna kuća.

Bila je to mala uredna viktorijanska kuća u nizu u london-skoj Borodinskoj ulici, a velike prozore krasile su mrežaste zavese. Samo jedan poštanski broj odavde. Verovali smo da su u toj kući ljudi koji su oborili helikopter hitne pomoći.

Mlada Alisa Stoun je dodirnula ajped koji je držala i na ekranu se pojavio arhitektonski plan. Govorila je o načinu ulaska, a meni se znoj slivao niz leđa.

To nije imalo nikakve veze s pancirnim prslukom.

Neko uvek mora da uđe prvi, mislio sam. Posle silnih sati prismotre, analize informacija i savetovanja, neko i dalje mora da uđe prvi kroz zaključana vrata u nepoznato.

„Ekipa za prodor operacije 'Tolstoj' probiće ulazna vrata mete ispalivši Hatonove patrone iz sačmarice“, rekla je narednica Stoun mirnim glasom bez jačeg nagoveštaja staleža, samo s daškom nekog imućnog dela okoline Londona u naglasku. „Neposredno pre ulaska u objekat aktiviraće se granate za omamljivanje.“ Zastala je. „Imamo dobrih razloga da verujemo da su osobe u objektu naoružani fanatici koji bi s radošću krenuli u susret mučeničkoj smrti. Prema tome, kad uđemo, predstoji nam bliska borba.“

Bliska borba, to jest borba u uskom prostoru, znači kretanje kroz niz soba i hodnika sve dok se ukućani ne savladaju i ne sputaju. Mnogi pripadnici ove jedinice ili su prošli vojnu

obuku ili su odrasli uz oružje – išli u lov s porodicom po blatnjavim poljima.

Pitao sam se o čemu je reč u slučaju mlade Alise Stoun.

Onda se narednica Alisa Stoun nasmešila. Imala je lep osmeh: širok, beo i iskren. S većinom osmeha nevolja je u tome što su lažni. Ovaj je bio pravi.

„A onda svi idemo na doručak“, rekla je. „Ja častim.“

Svi specijalci u sivim pancirima su joj se iskežili.

I dalje s osmehom, okrenula se u stranu.

„Detektive Vulfe?“, rekla je. „Spremni smo za vas.“

Popeo sam se uz dva stepenika na pozornicu, rukovao se s njom i zauzeo svoje mesto za pultom, na kom me je već čekao moj laptop.

„Naš kolega detektiv pozornik Vulf iz stanice Centralni Vest end reći će vam nešto više o današnjoj meti“, rekla je narednica Stoun slušaocima.

Zatim se povukla korak unazad i prepustila mi reč.

„Kao što znate, prvobitno smo verovali da je helikopter hitne pomoći oborio nekakav projektil zemlja–vazduh“, počeo sam. „No obaveštajni podaci potvrđuju da je helikopter oborila bespilotna letelica.“ Zastao sam da me svi shvate. „Drugim rečima, dron“, nastavio sam i samo na trenutak osetio u grlu prašinu onog strašnog dana. „Dronovi po zakonu smeju da lete do visine od sto dvadeset metara“, rekao sam. „Ovaj je leteo na nešto više od hiljadu i po metara kad je udario u helikopter. Više od kilometar i po. Iznad oblaka i tačno iznad tržnog centra *Lejk Medous*.“ Zastao sam prisećajući se zbog čega smo se tačno okupili danas. „Do sada ima četrdeset četvoro mrtvih“, nastavio sam, „a među njima su i članovi ekipa koje su svoje živote posvetile pomaganju nepoznatima. A znate li šta je najgore? *Ljudi koji su ovo uradili smatraju da im je to bio srećan dan*. Taj

helikopter je mogao da padne na livadu, a pao je na tržni centar u srcu zapadnog Londona.“ Duboko sam uzdahnuo. „Vlasnici dronova ne moraju da se prijave ni u jednu bazu podataka, ali obaveštajci Protivterorističke komande utvrdili su da je dron pripadao jednom od ovih ljudi.“

Dodirnuo sam taster laptopa i na ekranu iza mene pojavila su se dva lica. Bile su to pasoške fotografije dvojice mladića toliko sličnih po godinama i izgledu da su mogli biti blizanci.

„Asad i Adnan Kan“, rekao sam. „Dvadeset šest i dvadeset osam godina, povratnici iz Sirije. Prošli su vojnu obuku. Iskusni su borci. Vratili su se u ovu zemlju pre osamnaest meseci. Prve godine bili su pod prismotrom, ali osoblje i sredstva preusmereni su na drugi zadatak jer su se braća držala podalje od nevolja. A sada verujemo da znamo i zašto.“

Pritisnuo sam drugi taster i na ekranu se pojavilo desetak računara za kupovinu dronova. Svi su bili s različitih internetskih sajtova. Na svakom su bili ime i adresa Asada ili Adnana Kana.

„Prošle godine je bilo nekoliko bliskih susreta s dronovima na aerodromu *Hitrou*“, nastavio sam. „Dronovi su za dlaku promašivali avione i helikoptere prilikom poletanja i sletanja. Pretpostavljalo se da to neke budale ne umeju da kontrolišu svoje nove igračke. Do sada.“

Svetlost s ekrana obasjavala je lica specijalaca. Dok su posmatrali fotografije braće Kan, ja sam preneraženo shvatio da jednog specijalca poznajem. Da sam odrastao s njim.

Bio je to Džekson Rouz.

Džekson mi je bio kao brat kog nikad nisam imao, ali kao što se često dešava s drugovima iz detinjstva, potpuno smo se udaljili jedan od drugog. Nisam ni znao da je stupio u Metropolitensku policiju. Poslednje što sam čuo bilo je da je završio kao i mnogi bivši vojnici – spavajući na ulici. Jedno

vreme živeo je kod mene, ali to nije išlo. Sada me nije gledao, nego je zurio pravo preda se, u lica braće Kan iza mene.

Ponovo sam pritisnuo taster.

Na ekranu se pojavilo muško lice praznog pogleda – fotografija iz vozačke dozvole.

„Ovo je Ahmed, poznat kao Arnold, otac Asada i Adna-na Kana. Gospodin Kan je dugogodišnji stanar ove kuće u Borodinskoj ulici. U njoj je podigao porodicu. Star je pedeset devet godina. Izgleda starije. Sva naša prismotra i informacije nagoveštavaju da gospodin Kan nije osoba od interesa.“ Okrenuo sam se i pogledao sliku. „Već trideset godina radi kao vozač autobusa. U kući žive i njegova žena gospođa Aza Kan, stara šezdeset godina, i Lejla, šesnaestogodišnja kći njihovog najstarijeg sina Akila, koji je poginuo u borbama u Alepu.“ Pored starčevog su se pojavila još dva lica – slika punačke ozbiljne žene glave pokrivena hidžabom i školska fotografija nasmejane šiparice. „Kao i gospodin Kan, gospođa Kan i Lejla Kan nisu osobe od interesa. One su, kako se to zove u službama bezbednosti, u nedužnom kontaktu s našim metama. Lejlina majka, Akilova supruga, umrla je od raka pre deset godina. Koliko znamo, Lejlu su odgajili baba i deda.“

Svi u sali su se promeškoljili. Naš posao je mnogo zamršeniji kada pod istim krovom s krivcima žive i nevini.

Narednica Stoun je stala pored mene.

„Ima li pitanja?“, rekla je.

Nekoliko ruku se podiglo. Stounova je klimnula glavom jednom specijalcu.

„Ako u kući ima više civila nego zlikovaca“, upitao je on, „zašto ulazimo tako silovito, šefice?“

„Tako je odlučio vođa“, odgovorila je Stounova. „A po mom mišljenju, to je bila jedina moguća odluka.“

Vođa je u ovom slučaju imenovani starešina operacije, viši policijski službenik koji snosi svu odgovornost za današnje operativne odluke. Vođa ove operacije bila je načelnica Elizabet Svajer, koja će s ekipom biti u kontaktu iz kontrolne sobe Novog Skotland jarda.

„Asad i Adnan Kan verovatno neće želeti da pregovaraju“, rekla je Stounova.

Pogledala me je.

„A sada nam saopštite rdave vesti“, kazala mi je, bez osmeha.

Pritisnuo sam taster i na ekranu su se pojavile dve bombe.

Izgledale su kao smrt – crne rešetkaste lopte s drškom i osiguračem boje zlata sličnim privesku za ključeve. Lako se moglo pročitati ime proizvođača. *Cetinka*, pisalo je.

„Za ove ručne bombe hrvatske proizvodnje smatralo se da su povučene s tržišta pre dvadesetak godina, na kraju ratova na Balkanu“, rekao sam, „ali ove su fotografisane u sobi za dokaze stanice Centralni Vest end pre dva dana.“

Zastao sam na trenutak-dva.

„Razlog je to što nepoznat broj ovih ručnih bombi – kao što je čest slučaj s rashodovanom opremom – nije uništen, nego je ukraden, sakriven i prodat. Neke su našle put s Balkana do naših ulica. Pre tri dana jedan doušnik je detektivima Uprave za ubistva i teške zločine stanice Centralni Vest end javio da je jedan poznati preprodavac oružja prodao dve ovakve bombe dvojici braće iz istočnog Londona. Prema opisu i snimcima nadzornih kamera verujemo da su to bili Asad i Adnan Kan.“

Sala je bila potpuno tiha.

„Zbog toga ulazimo silovito“, rekla je narednica Alisa Stoun. „Jurnućemo unutra, savladaćemo ih i sputaćemo ih pre nego što shvate šta ih je snašlo. A onda idemo na

najvažniji obrok dana. Jedino o čemu treba da brinete jeste vaš nivo holesterola.“

Svi su joj se ponovo iskežili.

Džekson Rouz se takođe kežio i video sam mu razmak između prednjih zuba koji sam tako dobro poznavao. Sada me je pogledao i klimnuo glavom.

„Ako nema više pitanja, polazimo“, rekla je Stounova. „Ja ću predvoditi ekipu za ulazak. Napravićemo samo jedan prolaz“, dodala je misleći da će čelno vozilo samo jednom proći pored kuće pre ulaska. „Detektiv Vulf će se voziti s nama da identifikuje mete. Pazite tamo jedni na druge.“

Zapljeskali su joj. Voleli su je.

Džekson mi je prišao dok sam silazio s pozornice.

„Šta ti je s nogom?“, upitao je. „Čudno hodaš.“

„Udario sam se“, odgovorio sam. „Stupio si u Met i zaboravio si da mi javiš?“

Bilo mi je jasno da zvučimo kao stari bračni par.

„Hteo sam“, rekao je. „Razgovaraćemo za doručkom.“

Kratko me je zagrlio, panciri su nam se dotakli, a onda je izašao za drugovima u oružnicu, gde su potpisivali prijem oružja, žvrljali imena na potvrde dok su im pružali opremu iz velikog žičanog kaveza oko ormara s oružjem.

Svako je dobio pištolj glock 17, jurišnu pušku zig-zauer MCX zvanu crna mamba – kratku, vrlo laku, savršenu za borbu u skućenom prostoru – i teizer M-26.

Jedan mladi specijalac potpisao je potvrdu za sačmaricu beneli M-3 super 90 koja će nam otključati ulazna vrata. Puštao je retku bradu kako bi sakrio ožiljke od akni na mladom licu. Zagledao se u mene bez osmeha.

„Idemo, Džesi“, rekao mu je Džekson.

Narednica Alisa Stoun potpisala je potvrdu, pa smo krenuli u podzemnu garažu, gde su nas s uključenim

motorima čekala oklopna policijska vozila i kombiji s civilnim oznakama.

„Ovo je naš“, rekla je pokazujući beli cvečarski kombi. Džekson Rouz, dečko s neuspehom bradom i sačmaricom i još nekoliko specijalaca popeli su se pozadi. Na boku kombija bio je izbledeli natpis.

„Divno“ cveće *Barkinga*, pisalo je.

Stounova se nasmejala. Zaista je bila neprirodno mirna.

U ruci je držala dva pešadijska šlema. Dala mi je jedan. Stavio sam ga na glavu.

„Ovi navodnici su baš super, zar ne?“, rekla je. „Zašto to rade?“

Onda je videla da se ja ne smejem.

„Šta nije u redu, detektive?“, upitala me je.

Pokazao sam kombi glavom dok sam zatezao traku šlema ispod brade.

„Ekipa za ulazak voziće se cvečarskim kombijem?“ Odmahnuo sam glavom. „Koliko ja znam, Borodinska ulica se nalazi u vrlo pobožnoj i siromašnoj četvrti. Pitam se koliko često u taj kraj stižu otmeni buketi cveća.“ Pokazao sam kombi. „Iz ove cvečare ili bilo koje druge.“

Garaža je bila u podrumu stanice u Lemanovoj ulici, ali kroz ulaz se videlo prvo blede svetlo lepog letnjeg jutra.

Alisa Stoun se više nije smejala. Gledao sam kako stavlja šlem. Promeškoljila je ramenima da se udobnije smesti u pancir, a pušku je držala pod uglom od četrdeset pet stepeni s cevi nadole. Garaža je bila puna izduvničkih gasova brojnih vozila. Stounova mi se onda nasmešila, pa sam pomislio da bih voleo da sedim pored nje na doručku.

„Obavićemo posao pre nego što bilo ko stigne da se zapita gde su ruže“, rekla je. „U redu, Makse?“

Ali nije prošlo tako.